

ΝΟΥΜΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Δ Π ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τ 4 0

Ξ

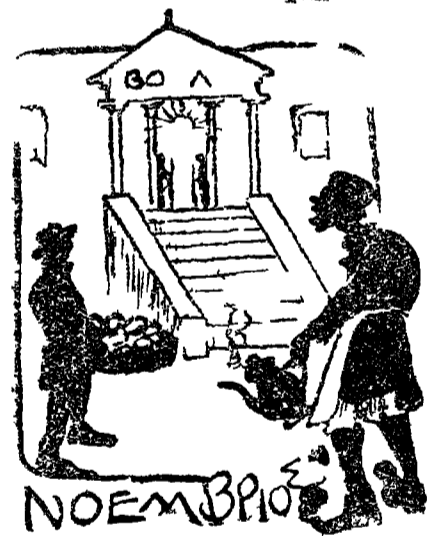
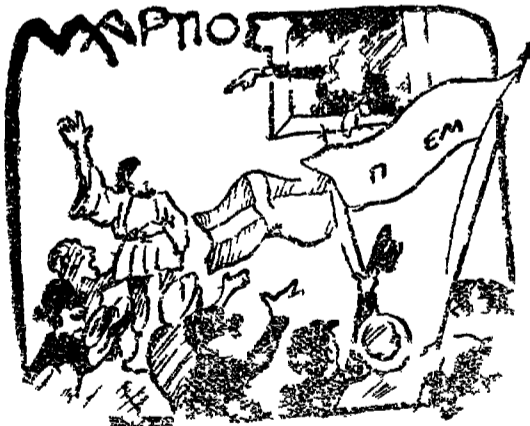
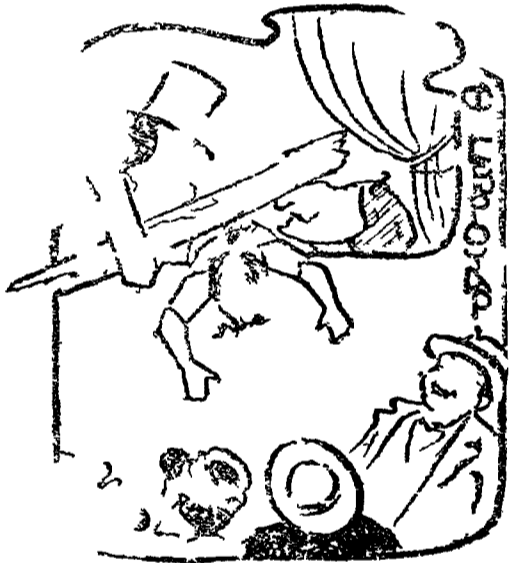
ΑΘΗΝΑ Π

90

ΓΡΑΦΕΙΑ

| 52

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΜΗΝΟΝ



ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

- ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΙΝΕ ανάγκη να ειπῆ και ὁ «Νουμάς» κάτι—ν' ἀναπτύξῃ τὸ πρόγραμμά του—νὰ ἐξομολογήθῃ πρὸ τοῦ κοινῶν, τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ὁποῦ ζήτησ' σήμεραν γιὰ νὰ πάῃ μπροστὰ, γιὰ νὰ ζήσῃ, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸ ἔργον τοῦ εὐδοκίμου.

Ν' ἀναπτύξῃ λοιπὸν τὸ πρόγραμμά του. Καλὰ, πολὺ καλὰ, συμφωνῶνται. Ἀλλὰ προγράμματα μόνον οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ ἀναπτύσσου, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ τηρήσουν οὔτε γινῶτα ἐξ ὧσιν πρὸς τοὺς ἐλλογινοὺς τῶν ὑποσχομένων. Εἶπα, ζεῖπα. Ἐργάσα, ξέργασα. Μήπως ὠκισθημα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐστὶ τὸ τηρήσω τὰς ὑποσχέσεις μου; Μήπως ὑπέγραψα συμβόλαιον γι' αὐτὰ; Δὲν βαρυνέσθε!

Κατὰ τοῦτο διαφέρουσι οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, ἐπὶ οἱ μὲν δευτέροι παρεδέχοντο πῶς τὰ γραπτά μένουσι—*Scripta manent*—ἐμεῖς δὲ οἱ Ῥωμαῖοι, προσθεύομεν, πῶς και τὰ γραπτά, ὅπως και λόγια, φεύγουσι και ὄλο φεύγουσι—*volant et sempre volant*.

Κολοκυθία λοιπὸν τὰ προγράμματα τῶν ὑποψηφίων, καθὼς και τῶν ἐφημερίδων. Ἄλλ' ἢ ἐξομολογήσῃς; Μπᾶ! Μήπως δὲν ἐξομολογούνται οἱ ὑποκριταὶ, μόνον και μόνον γιὰ νὰ κρύψουν ἀπὸ τὸν πνευματικόν τους τὴν ἀλήθειαν;

—*

«ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ τοῦ «Νουμά» δὲν στηρίζεται εἰς ἐπαγγελίας κενάς, οὔτε εἰς πομπολυγώδεις ὑποσχέσεις. Τὸ πρόγραμμά του εἰς μίαν μόνον λέξιν συνοψίζεται: Εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐργασία εὐκρινῆς κ' ἐργασία εὐσυνείδητος, μ' ἐλευθερίαν γνώμης και μ' εὐρύτητος σκέψεως».

Αὐτὰ ὑποσχέθη ὁ «Νουμάς» διὰ τῆς ἀγγελίας του. Καὶ τὸν ἐρώτησαν πολλοί:

—Και περὶ σανίδας τίποτε; Ἡ σανίδα κατέρριψεν ἢ ἀνεστήλωσε τοὺς θεσμούς; Ἡ σανίδα εὐργάσθη ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ Συνατάγματος; Δὲν θὰ μάς πῆ ὁ «Νουμάς» τὴν γνώμην του;

Καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, περικυρίσθηκε νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ και ὁ «Νουμάς»:

— Ὑπάρχουν θεσμοί; Ὑπάρχει Σύνταγμα;

—*

Κ' ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ κ' ἐξακολουθεῖ και θὰ ἐξακολουθῆ νὰ τοὺς λέγῃ:

— Χριστιανοί μου, ὑπάρχουν λέξεις, ἀλλ' οὐσία τίποτε, ἀλλὰ ζουμί στάλα! Μὴ χάνεσθε μὲ τὰ λόγια, ἀφοῦ τὰ λόγια τὸ κεφάλι μᾶς ἔφαγαν! Ὁ πόλεμος τοῦ ἐννεήντα ἑπτα δὲν ἦταν ψευτοπόλεμος, οὔτε χαρτοπόλεμος, ὅπως τὸν εἶπαν. Ἦταν λογοπόλεμος! Μάλιστα! . . . Καὶ τὸν ἔκαναν οἱ λόγοι τοῦ Κοινοβουλίου και οἱ λόγοι τῶν πλατειῶν και οἱ λόγοι τῶν καφενειῶν και οἱ λόγοι τῶν ἐφημερίδων! Στὴν ἀξιωματικόν ἔκλεινον ἐποχὴν, ὄλοι λόγους ἐβγάλαμε, ἀπὸ τοῦ κ. Δηλιγιάννη μέχρι τῶν Ἀθηναϊκῶν τοίχων τοὺς ὁποῖους, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, ἐξηνάγαζεν ὁ κ. Ζηρὸς νὰ ζητοῦν τὸν πόλεμον και νὰ ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ αὐτοῦ!

—*

ΟΙ ΛΟΓΟΙ λοιπὸν.—Νὰ, τὸ πρόγραμμα τοῦ «Νουμά». Ἐρχεται νὰ κυπήσῃ κατακέφαλα, ἀγρίως, ἀνοικτιμόμως, τοὺς λόγους: Δηλαδὴ τὰς κενὰς ἐπαγγελίας, τὰς πομπολυγώδεις ὑποσχέσεις: Ἐρχεται νὰ πῆ τὰ σὺκα σὺκα, και τὴν σκάφη σκάφη, τόσο στὴν πολιτικὴν, ὅσο και στὴν κοινωνικὴν μας ζωὴν, τόσο στὴν φιλολογίαν ὅσο

και ὅπου ἀλλοῦ νομίση πῶς τοῦ ἐπιτρέπεται, καλεσμένος ἢ ἀπροσκάλεστος, νὰ παρουσιασθῆ.

Εἶνε παλαιὰ ψυχωσὶς τοῦ αὐτοῦ νὰ νομίξῃ πῶς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν ψυχὴν τὴν πιέζει, ὡς βραχνᾶς, κ' ἕνα ψεῦδος πολιτικὸν κ' ἕνα ψεῦδος ἔθνικόν, ἕνα ψεῦδος κοινωνικὸν κ' ἕνα ψεῦδος φιλολογικὸν κ' ἕνα ψεῦδος θρησκευτικόν.

Τὸ ψεῦδος αὐτὸ τὸ πολυμορφον και τυραννικόν θὰ τὸ πολεμήσῃ.

—*

ΘΑ ΕΠΙΤΥΧΗ στὸν ἀγῶνά του;— Ἄθλων ἠθλωνισθῆ, θὰ προσπαθήσῃ νὰ δείξῃ—ὄχι νάνοιζῃ—κανένα μονοπάτι τῆς ἀληθείας, χανόμενον σήμερα μέσα στὰς λεωφόρους τοῦ ψεύδους και στοὺς μαϊάνδρους τοῦ συμφέροντος. Θὰ δείξῃ τὸ μονοπάτι αὐτὸ, κ' ἄς ἔλθουν, αὔριον μεθαύριον, ἄλλοι νὰ τὸ εὐρύνουν, νὰ τοῦ δώσουν μορφήν λεωφόρου.

Πῶθον ν' ἀποτύχη ὁ «Νουμάς». Νὰ γιουχαισθῆ, νὰ λιθοβοληθῆ. Ἀλλ' ἔλθον τὸν ἐνδιαφέρει. Αὐτὸς μπροστὰ, πάντοτε μπροστὰ θὰ βαδίσῃ, και γαῖα πυρὶ μιχθήτω. Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἦτο πάντοτε προσφιλέστερος ἀπὸ τὸν δάφνιον στέφανον τῶν ποιητικῶν διαγωνισμῶν—τῶν ἐλλογινοῦ ἐλλάδι τοῦλάχιστον κάθε λίγο και λιγάκι τελουμένων.

—*

ΕΠΙ ΤΟΥ παρόντος, τίποτε μὲ κανένα κόμμα δὲν τὸν συνδέει. Ὁ κ. Δηλιγιάννης τοῦ εἶνε τόσο συμπαθῆς, ὅσο και ὁ κ. Θεοτόκης, ὅσο και ὁ κ. Ζαΐμης και τόσο ἀντιπαθῆς, ὅσο και οἱ ἀξιοτίμοι πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ γηραιῶ Γορτυνίου θεσμοφύλακος.

Δηλιγιαννικός ὁ «Νουμάς»; Μὰ γιατί; Θεοτοκικός; Ἡ ἴδια ἀπορία. Ζαΐμικός; Ἡ ἀπορία λαμβάνει τὰς διαστάσεις θηρίου τῆς ἀποκαλύψεως.

Μήπως αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐκπροσωποῦν καμμίαν ἰδέαν, γιὰ νὰ εἶνε κανείς, στὰ σοβαρά, μαζὶ τους; Μήπως ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶνε—ἀν τὸ λέγῃ, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν—Συναγματικός; ὁ κ. Θεοτόκης μοναρχικός; ὁ κ. Ζαΐμης δημοκρατικός; γιὰ νὰ κολλήσῃ κανείς στὸ πλευρό τους, γιὰ νὰ θυσιάσῃ, ἀν ἔχι τὸ αἷμά του, τὴν σκέψιν του τοῦλάχιστον, γι' αὐτούς;

Ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶνε ἀπλῶς Δηλιγιαννικός. Ὁ κ. Θεοτόκης, Θεοτοκικός. Ὁ κ. Ζαΐμης, Ζαΐμικός. Γιατί και ὁ «Νουμάς» νὰ μὴν εἶνε Νουμικός; Τὸ εὐρίσχετε ἐγωιστικόν αὐτό; Καλὲ, δὲν κοιτάζετε γύρω σας; Καλὲ, δὲν ξεψαχνίζετε τὸν ἑαυτὸν σας;

—*

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ δὲν ἔπετεν ἀπὸ τὰ σύγνερα, ὡς τὸ μάννα τῶν Ἑβραίων. Ὁ «Νουμάς» δὲν κατέβηκεν ἀπὸ τὸ βουνὸ, ὡς ὁ Ζαρατούστρας τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου. Ἐγεννήθη ἐδῶ, ἀνεπτύχθη ἐδῶ, μαζὶ σας, εἶνε Ῥωμαῖος μέχρι μυελῶ ὀστέων, Ἀρχιῤωμηδὸς μάλιστα, ἀν θέλετε. Ἐχει λοιπὸν και αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος, και δὴ ὡς Ῥωμαῖος, τὰ ἐλαττώματά του, ἔχει τὰς ἀδυναμίας του, ἔχει τὰς συμπαθείας και τὰς ἀντιπαθείας του.

Ὡς ἄνθρωπος, εἶπε—νὰ ἐξηγοῦμεθα. Ἀλλ' ὁ ἀν-

θρώπος δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου. Σεις θὰ γνωρίσετε τὸν «Νουμά» ὡς δημοσιογράφον. Ὁ δὲ «Νουμάς» προσθεύει ὅτι ὁ δημοσιογράφος ἐφέλκει, ὅταν κάθεται στὸ γραφεῖόν του και πέρνει τὴν πέννα στὸ χέρι του, ν' ἀφήνῃ τὸν ἄνθρωπον στὸ κατῶφλι τοῦ γραφείου του και νὰ μεταβάλλεται εἰς ραγῖν τῆς ἀληθείας κ' εἰς σκλάβον τῆς ιδέας—ἀπαράλλακτα ὅπως και ὁ ἱερεὺς, ὅταν μπαίνει στὸ θυσιαστήριον, πᾶν νὰ εἶνε ἄνθρωπος και μεταμορφοῦται εἰς πάναγρον και ἄλλον Χερουβίμ.

Ἦπὸ τὴν μενεξεδένιαν στέγη τῆς ἀρχῆς αὐτῆς θὰ προσπαθῆσῃ ὁ «Νουμάς» ν' ἀνδρωθῆ, ὡς ἐφημερίς, και νὰ ζήσῃ.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΓΑΖΟΥ

Περιοῦν τὰ χροῖνα σὺν πουλιά, τὸ ἔθνος ταξειδεῖε μέσῃ εἰς τὰτελείωτα πειλῆγ τῶν ἀνόνων
μὲ τρικυμῖες μάχεται, μὲ τὸν ἴσηρ παλιεῖαι,
σὺν κῆμα βλέπει γύρω του νὰ φεύγῃ κάθε χροῖνον.

Ὁλόγηρα τὰ κῆματα βογγοῦν, τὸ φῶς ἐχάθη!
Μὰ πέρα στὸ δούζοντος τὸ ἕσπερον στεφάνι
ὁ οὐρανὸς ἀνοίχθηκε και στὰ γαλάξια βάνη
μὰ ἐκκλησίου μ' ἕνα σταυρὸν ὀλόγησον ἐφάνη.

Ὅλοι μὲ δίκονα χροῖνα, μὲ καρδιοχτύπι ὄλοι,
τὰ χροῖνα τους ἀπλόηουνε σὴν ἔκκουσμένη Πόλι,
σὴν παλαῖ παρτίδα τους, σὴς δόξης τὸ στεφάνι,
στοῦ σκοτεινοῦ τους ταξειδιοῦ τὸ φωτεινὸ λιμάνι.

Καὶ ταξειδεῖονε περιοῦν σὺν κῆματα οἱ χροῖνοι
καὶ φεύγει ὁ σταυρὸς, θαρροῖς, ἀντὶ νὰ τοὺς σιμῶνῃ.
Καὶ κάθε κῆμα ποῦ περιοῖν τὸ ἐροῦτον: «Ἀκόμα:»
—«Ἐργάζου!» ἀπαντᾷ αὐτὸ μὲ ἀφροσιμένο στόμα.

Αυποῦνται, ἀνυπομονοῦν, τὰ χροῖνα τους σταυρώνουν,
τὰ μάτια ἀπελευστικά σὶν οὐρανὸ σηκώνουν
και μὲ πικρὸ παράπονον τὸν ἐροῦτον: «Ἀκόμα:»
—«Ἐργάζου!» ἀπηγχεὶ φωνὴ ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα»

«Οἱ πόθοι δὲν προφθάνονται μὲ χροῖνα σταυρωμένα,
μένουν αἰῶνα ὄνειρα μέσ' τὴν καρδιὰ θαμμένα.
Ἐργάζου και κοπιάζε! Ἡ ἐργασία μόνη
στοὺς πόθους σῶμα και ψυχὴ νὰ δώσῃ κατορθώνει.»

ΑΡ. ΣΤ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΑΣ

— Βάνω στοίχημα πῶς κ' αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ Γοργῶνα ἔχει τὴν οὐρά τῆς στῆ ἡμέσῃ. Κόβω τὸ κεφάλι μου.

— Ἐχεις δίκην. Πάντῃ ἡ Γοργῶνα βρίσκεται στῆ μέση. Ὅ,τι κ' ἂν γίνῃ, καλὸ ἢ κακὸ, κ' αὐτὴ στῆ μέση θάνε. . .

Εἶχαν δίκην οἱ καλὲς γειτόνισσες. Ἄπὸ τότε ποῦ ἔχασε τὸν μακαρίτη τῆς ἡ Γοργῶνα, ἦταν τὸ στοιχειὸ τὸν μαχαλᾶ. Γι' αὐτὸ δὲ τὴν ὠνόμασαν και Γοργῶνα και κάνεις πλειὰ, ἀν τὸν ρωτοῦσατε, δὲν θᾶξερε νὰ σᾶς πῆ ποῦ κάθεται ἡ Γιαννούλα τοῦ Κουρούνα—τόσο εἶχε λησμονηθῆ τὸ πάλθ τῆς ὄνομα.

Ἀκούραστη γρηᾶ, πρώτη στὰ συμπεθεριά και πρώτη στὸ κοτομπολόεμα, τεχνήτρα γιὰ νὰ συμβιβάζῃ τοὺς ἐρωτευμένους τῆς γειτονίας και γιὰ νὰ χωρίζῃ ἀντρώγωνα, τὸ σπῆτι τῆς ζνοίχτὸ πάντα γιὰ τὰ ραντεβουδάκια, ἀπαραίτητη στὸ σιγύρισμα τῶν

προικιών και στις γένες, σθανώστρα καλή και μοιρολογίστρα.

Γοργώνα ἀληθινή που νά τήν πάρη και νά τήν σηκώση!



Κανείς δέν μπορούσε νά πιστέψη πώς κι' αὐτή τή σοφή ἡ Γοργώνα δέν ἀνκατεύθηκε.

Τό κορίτσι τῆς γειτονιᾶς που κλεψάν ἦταν τόσο ορφάνιο, τόσο μαζεμένο, που κανενός δὲ χωρούσε στό μυαλό πὼς θάφρουγε θεληματικά.

Ἀγαπητικό μπορεί νάχε κι' αὐτή. Τὴν σήμερον ἡμέρα ὁ ἔρωτας εἶνε ψωμί γιὰ τὰ κορίτσια. Μά γιὰ ν' ἀφῆτῃ νά τήν κλέψουν, ὄλα κι' ὄλα! Δέν εἶχε τόσο κουράγιο.

Καὶ παρηγοροῦσαν ὄλοι τὴν κυρά Μήτρικιν, που κλαίγε μαῦρο δάκρυ.

— Μὴν κἀνης ἔτσι, κυρά μου, κορίτσι ἦταν κι' αὐτό. Μπᾶ κι' ἐμεῖς δέν κάνουμε τὰ δικὰ μας στὸν καιρὸ μας ;

— Δέν ἦταν ἔτσι κυρ' Ἀρετοῦσα μου τὸν καιρὸν ἐκεῖνο. Εἴχαμε και λίγη ντροπή. Ὁ Μῆτρὸς μου... πρὶν με κλέψη, δέν ἔξερε τί λογῶ κἀλτα φρωῶ.

— Τί νά κάμης ! Νά ἰδοῦμε τώρα μονάχα πὼς θά βρεθῇ τὸ κορίτσι.

Κι' ὄλοι μαζί ἐγύρισαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι στην ἀλύπορτα τῆς Γοργώνας.



Ἦταν κλειστή — πιεζένο πράγμα — ἀπὸ τὸ προῶ. Τὸ μπακκλόπουλο μάλιστα που πῆγε σκόβαλο γιὰ τῆς κόπτες ἄδικα χτυποῦσε ὄρες ὀλόκληρες. Κανείς δέν ἤρθε ν' ἀνοιξῇ.

— Μωρὸ τί νάγινε ἡ Γοργώνα ;

— Δέν τὰ κατακλιθείεις τώρα; Τὴν ἔχουν κλεπμένη κι' αὐτὴ στὸ γκουμπάτικο τραπέζι.

— Κύττα τὴν βρομα !

Ἡ κυρά Μήτρικιν δέν χωράτευε ἑμῶς. Ἦθελε καλὴ και σώνει ν' ἀνοιξῇ τὴν πόρτα τῆς Γοργώνας.

— Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νά τους ἔχη και μέσα. Τέτοια ποῦν' αὐτὴ.

— Δίκορο ἔχεις, κυρά Μήτρικιν, βάνω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά γι' αὐτὸ που λές.

— Ἐτσι νά χερῶ τὸν Ἀντωνάκη, πὼς ἡ Γοργώνα ἔχει ἀνκατεψῆ.

Ἡ πόρτα δέν ἀνοίγε ἑμῶς. Ἀπὸ μέσα οὔτε τιμουδιὰ ἀκούγονταν. Οἱ κόπτες μονάχα τραχημένες κκκκκρίζανε.

— Μωρὸ που θά μου πᾶς ; Ὁά στὴν σπάσω !

Και χερσὸνυκτη ἡ κυρά Μήτρικιν με δὺ τρεῖς σπρωξέ; κτετέσσε τὸ ἕν ὄλλο τῆς πόρτας.



Μπήκαν ὄλοι μέσα.

Ἡ κύλη ἔρημη, τὸ πλυσταριὸ ἀδεικό. Στὸ μαγειριὸ τὰ πιὰτα ἄπλυτα ἀκόμη.

— Δέν εἶχε καιρὸ βέβαια ἡ ἀφιλότιμη νά πλύνη τὰ πιὰτα τῆς.

Κι' ἐπροχώρησαν στὴν ἀπέναντι μισόκλειστη πόρτα, τῆς κἀμαρας. Ἡ Μήτρικιν πρώτη ἔχωσε τὸ κεφάλι τῆς μέσα.

— Βρέ, γιὰ δέξ, Θε μου και συχώρεσέ με. Ἡ κακομοῖρα ἡ Γοργώνα.

Ἐσκυζάν ὄλοι τὸ κεφάλι τους.

— Μπᾶ !

Ἡ Γοργώνα κοκκαλομένη ἐκοίτουταν στὸ κρεβάτι με τὸ μοῦτρο τῆς κίτρινο σὰν τὸ κερί.

— Μπᾶ τὴν κακομοῖρα !.. εἶπαν ὄλοι κι' ἔσταυροκοπήθησαν.

— Καὶ κύτταξε νά ἰδῆς πόσα τῆς εἶπαν τῆς δύστυχης σήμερα.

— Θεὸς συχώρεσ' τὴν !

ΣΑΜΠΡΟΑ

ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΑΛΛΟΙ τῆς ὁδοῦ Ἐμοῦ

Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατάστημά των κυριολεκτικῶς τὸ λητρεύουν αἱ Ἀ-θηῖδες

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΓΑΝΗΗΝΗ»

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Στ' ἀγαπημένο του ἀκρογιάλι ὁ ἄρρωστος ψαράς πεθαίνει. Τριγύρω μισοκοιμημένοι τὸν ξενοχτοῦν ψαράδες ἄλλοι.

Ἐχει τὰ φύκια προσκεφάλι κ' ἡ βάρκα ἀσάλευτη ἀπομένει. Ὁ γῆρα μαυροφορεμένη, στοῦ πεθαμένου τὸ κεφάλι.

Τὰ δόχτια και τὰ παραγάδια τὰ ξάγτια, τὰ κοφίνια τὰδεῖα ἔχει στολίδια του κ' ἐκεῖ.

Καὶ κρεμασμένο δὲ κοντάρι, τῆς βάρκας τὸ θαμπὸ φανάρι, στερνὴ καντήλα νεκρική.

Γ. ΔΡΟΣΙΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κόσμος δέν στρέφεται πρὸς τοὺς ἐφευρέτας νέων θεωριῶν, ἀλλὰ γύρω εἰς τοὺς ἐφευρέτας νέων ἀξιών, — στρέφεται ἔν σιγῇ.

— « » —

Ὅταν ὁ ἀνθρώπος σὲ φιλεῖ, πιθανὸν νά ἐποκρίνηται ὅταν ὁ νέον σὲ λείξει εἶνε πάντοτε εὐλογοῦντις.

— « » —

Ἡ παραφορσὴν εἰς τὰ ἄτομα εἶνε στανία, ἀσυνήθης κατὰστασις. Εἰς τοὺς λαούς, εἰς τὰς ἐποχάς, εἰς τὰ ἔθνη εἶνε ἡ συνήθης.

Φ. Ρ. ΝΙΤΣΕ

ΣΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Ὅχι ζήρη διδασκαλίας τῆς φιλάνθρωπις. Ὅχι λόγια, ἀλλὰ πράγματα. Αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἀκολουθεῖ τὸ Παρθενωγαγεῖον Χίλλ, ὡς ἀπόδειξεν εὐγλωττότατα τὴν παρχμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ἔδωκε στὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίας του ἕν μαθήμα Χριστιανικώτατον και συγκινητικώτατον «ἐφημερομηνίας φιλάνθρωπις» ἐντὸς τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων».

Τὸ ἄσυλον τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀληθινὸν νὰν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐσωτερικὰ μαθητρικὰ ὀδηγηθεῖς ἐκεῖ τ' ἀπόγευμα τῆς παρχμονῆς ὑπὸ τῶν διδασκαστῶν τῶν ἔψαλιν μελωδικώτατα τὰ Χριστοῦγεννα και τὰ τροπάρια τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ και κατόπιν, περιελθοῦσαι τοὺς θαλάμους τῶν ἀσθενῶν, διένειμαν εἰς αὐτοὺς, μόνκι, με τ' ἀβρά τους χέρια, φροῦτα και γλυκίσματα.

Τὰ δῶρ' αὐτὰ εἰς ἰδίων τὰ πορίζονται. Δηλ. κάθε μεσημέρι και κάθε βράδυ τρώγουν λιγώτερον ἀπὸ τὸ γλυκίσμα τους γιὰ νά συνχθῇ ἔτσι, ἀπὸ τὸ περισσευμα αὐτὸ, ἕν ποσὸν, τὸ ὅποιον νά χρησιμεύσῃ πρὸς ἀγορὰν τῶν Χριστουγεννιατικῶν φροῦτων και τῶν γλυκισμάτων τῶν ἀσθενῶν τοῦ Ἀσύλου» και γιὰ νά διδάσκωνται ταῦτοχρόνως ὅτι πρέπει νά ὑστεροῦνται κᾶτι περιττὸν, ὅταν πρόκειται νά βοηθήσουν τοὺς φτωχούς.

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν αὐτὴν παρευρέθησαν ἀρεταὶ φιλάνθρωποι κυρία τῆς πόλεως μας και μεταξὺ τῶν πρώτων ἡ εὐγενεστάτη πρόεδρος κυρία Ἐλένη Νεγρεπόντη, ἡ ἀρωσιωμένη ψυχὴ τε και σώματι στὸ χριστιανικώτατον αὐτὸ ἔργον, και αἱ κυρία Ἀλεξ. Σκουζέ, Παπούδωφ, Σταθάτου, Φαλιέρου μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. Ἡ ἀκάματος τοῦ «Ἀσύλου» διευθύντρια κυρία Μουσουλιάκη εἶχε προσδώσει διὰ τῆς τάξεως και τῆς καθαριότητος ἐορτάσιμον ὄψιν στὸ κατάστημα, συγκινητικώτατη δὲ ἦτο ἀληθῶς ἡ στιγμή ὅταν σεβαστὸς τρόφιμος τοῦ Ἀσύλου, πνιγομένη ἐκ τῆς συγκινήσεως, εὐχαρίστησε τὰς μαθητρίδας, εἰς ὄνομα τῶν ἀσθενῶν, με τὰ σεμνὰ και ἐφραστικώτατα αὐτὰ λόγια :

— «Προσφιλεῖς ἐπισκέπτριαί τοῦ φιλάνθρωπικοῦ τούτου ἰδρύματος !

»Καὶ πάλιν οἱ ἐν τῷ Ἀσύλῳ τούτῳ περιθαλπόμενοι εἶδον ἑμᾶς, ὡς χαριέστας περιστρεφάς, προσκομιζόστας τὴν ἐλαίαν τῆς παρηγορίας και τῆς ἐλπίδος.

»Καὶ πάλιν ἡ παιδικὴ ἡμῶν χαρὰ ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τῆς ταλαπώρου αὐτῶν ψυχῆς τὰ σκότη και ἡ ἀγγελικὴ ἠμνοῦσα ἀνύψωσεν αὐτὴν πρὸς τὸν πολυέλειον δοῦν τῆς ζωῆς, οὐτινος τὴν θεῖαν γεννήσιν σήμερον ἐορτάζομεν.

»Αὐτὴ τῆς ψυχικῆς ταῦτης ἀνακουφίσεως, ἦν οὕτως ἀγγελικῶς ἡ ἐξοχος ἡμῶν σχολῇ εἶθισται κατ' ἔτος νά παρέγγῃ ἡμεῖς, πτωχοὶ τῆς τύχης ναυαγοὶ, ἀναποδίδομεν δάκρυα εὐγνωμοσύνης και ἀπὸ καρδίας ἀναπέμπομεν ἐνθέρμους πρὸς τὸν Ἰψίπτον εὐχὰς ὅπως ἐνισχύῃ αἰεὶ και λαμπρύνῃ τὸ Συγγεῖόν σας, τὸ φυτόριον τούτο τῆς ἀρετῆς και τῆς παιδείας.

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ συμπόσι τῶν φιλάνθρωπων ἡμῶν προσετιθῶν κυριῶν, εὐχόμεθα αὐταῖς ἐλοφύχως ὅπως μετὰ τῶν σεπτῶν αὐτῶν οἰκογενειῶν διέλθῃσι τὰς χαρμωστὶνος ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν ὕμῃς και ἀπτώτῳ χαρῇ, ἀντανακλωμένη κ' ἐφ' ἑμᾶς, ὡν τὰς μεμαρμαμένους καρδίας ἐροσίζουσι και βαλσαμοῦσι τὰ ἔλλα.»

ΣΗΜΑΣΑΓΓΑ ΒΟΥΡΣΙΣΤΑ

Ἐνα λουλουδι τῆς ἐκλεικτῶν, εὐγενῆς, ἀβροτάτον ἐδέχθη προχθές, προποχρονατικά, στοὺς κόλπους τῆς ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς.

Και ὁ ἥλιος που ἔθῶπευε τὸ λουλουδι αὐτὸ και ὁ τόνος ὁ μεθυστικὸς και ὁ ἐπέργειος που τὸ περιεὶάλλε, ἐπένησαν, ἐπένησαν τὸ γοῦργο και ἀδικο θάνατό του.

Αἰλινά μοι στοναχεῖτε, νάπαι. — Κλάψετε, λουλουδία, τὴν ἀδελφῆ σας, — κλάψετε ἀνδῶνια τὸ ταῖρι σας, — κλάψτε, Μουσική, τὴν ἀβροτέραν σου ἰέρειαν, — κλάψτε, Ζωὴ, τὴν εὐγενεστεραν ἐκδύλωσιν σου.

Τὸ λουλουδι ἐμαράθθηκε, ἐγυρε, ἐκούφθηκε γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Νά μπορούσαν νά τὸ ξαναφέρουν στὴν ζωὴν τ' αὐλάκια τῶν δακρύων που ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μυρωμένο τᾶφο του ...

ΟΙ ΚΟΤΟΦΑΓΑΔΕΣ

Ὅνειρον χειμερινῆς νυκτός, τὸ ὄποιον δέν συνῆραψεν ὁ Ντ' Ἀνούντζιο, ἐξεδιπλώθη προχθές στὰς στήλας πρωινῆς συναδελφου.

«Ὅνειρουμένη — ὄχι ὁ «Νουμᾶς», ἀλλ' ἡ συνάδελφος — τὸ τέλος τῆς βασιλείας τῶν ἀστυνόμων και ἀποσπασματάρχῶν ἀπὸ μίαν ἀπλουστάτην ἀπόφασιν δύο πολὺ ἐντίμων ἀνθρώπων. Τῶν κ. κ. Μαυρομυχᾶλη και Ζυγομαλᾶ. Ἐμα ἐπέβληθον οὕτως ὡστε ὀλόκληρον ἀπόσπασμα νά εἰσχυθῇ εἰς δίκην, νά καταδικασθῇ διὰ τὰ ὄργια τὰ ὅποια διέπραξε και νά χερῆ — τὸ σπουδαίτερον — εἰς τὴν φυλακὴν διὰ ἐν ἡ δύο ἔτη. Νά χάσῃ ἕνας ἀστυνόμος τὰ γαλένια του, νά ἀποβληθῶν και τὰ παλληκάκια του ἀπὸ τὰς τάξεις μετὰ τοιαύτην γενναίαν φυλάκισιν, ὑποθέτομεν ὅτι δέν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι δέν θά ἀρπαχθῇ μετὰ τούτο οὔτε ἐν αὐτῷ κώττις.»

Ἐκόμη βλέπετε εὐρισκόμεθα στὸ στάδιον τῶν ἀνειροπολήσεων. Ὅσο νάχθῃ ἡ ἀφύπνισις, ἔχομεν καιρὸν ... και κοτόπουλα γιὰ τ' ἀποσπασματά !

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Οἱ Ἴνδοι με χρυσὰ λόγια δίδουντὸν ὁραιότερον χαρακτηρισμὸν τῆς γυναικός. Μέσα στὸ Ἴνδικὸν ποίημα «Ἰταχασασαμουσῶια» ἐτάζουν τὰ σοφὰ και τὰ ποιητικώτατα αὐτὰ λόγια τὰ ὅποια πιστῶς ἐφαρμοζόμενα, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια κάθε σπιτιοῦ και τὴν εὐδαιμονίαν κάθε οἰκογενείας :

«Ἡ οἰκία οὐ λέγεται οἰκία, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἡ γὰρ οἰκία, ἡ γυναικὸς ἐρημος, ὡς ἡ ἐρημος ἐστίν.

»Εἰ μὴ ἐλθοι σήμερον ἡ ἀγαπητὴ μοι, ἡ ἐροθῶ ἐχουσα τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ εὐμελὴς και ἠδυεπιῆς οὐ δει μοι ζῆν.

»Ἐμοῦ μὴ ἐσθίοντος, οὐκ ἐσθίει αὐτὴ ἡ σεμνὴ και κοσμία ἐμὴ γυνὴ ἔμοῦ καθημένο, κάθηται και ἐμοῦ κοιμωμένου, κοιμᾶται.

»Ἐμοῦ ἠδομένου, αὐτὴ ἠδεται, ἐμοῦ λυπουμενοῦ, λυπεῖται ἐμοῦ ἀπόντος σκυθρωπάζει και ἐμοῦ ὀργισμένου, ἠδέα και χαριέντα λαλεῖ.

»Ἔστιν ἐστὶ τοιαύτη γυνὴ, φιλόφρων, φιλόσοφος και φιλάνθρωπος, οἷός ἐστιν ὁ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐν γῆν.

»Εἰ και οἷα τοῦ δένδρου εἰῆ ἐνθα μένει ἡ γυνὴ, ἐκείνη ἐστὶν οἰκία τὸ δ' ἀνακτόριον, τὸ γυναικὸς ἐρημον, ὁμοιοφανὲς ἐστὶ τῇ ἐρημῶν.»

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Τὸ μονοπάτι ἀστόχαστος προσκυνητῆς ἐπήρα
Καὶ τὸ βουνάκι ἀνέβηκα τῶστροσεφρανομένο,
Μ' ἀντίκρουσα ὀσάπλοσκα του, ζωκκλήσι ἔρειπωμένο,

Τότε μ' ἄρομὸς ἀλύρωτους καὶ τὴν καρδιά μου στείρα,
Στέκομαι ὀλόσθος Βασίλειος καὶ σκιάβη μου προσμένο
Τῆς δακρυομένης τῆς πηγῆς τὴν πικρομένη Μοῖσα,

Μὰ μὲς' ἀπὸ τὸν Ὀβριανὸ τοῦ στερεμένου τόπου
Ἄζηγν' ἀκούω λαλήματα πρσιτάζονστα, μὲ πόνο,
Σὺν ἀπὸ χεῖλη ζωτικά τοῦ ἰσθίου ἀνθρώπου,

Ποῦ οὐδὲ ποτὶ τὰ κελαδοῦν σὲ τέτοιο ἤχο καὶ τόνο.
Καὶ μου λυγρὰ τὰ ρυθία κ' ἔρημ πηγὴ ἢ ρυγὴ μου,
Λακροβρεχη ἀναστέναξε τὴν πρσίτη προσευχὴ μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ

Δέσποινα ὄρασα ὄσο καὶ ἀρχοντική, σ' ἕνα σαλόνι
μέσα γελοῖσθε μὲ τὰ παραξενὰ τῆς μόδας τῆς μόδας
τῆς κυρίαρχης καὶ τῆς τυραννικῆς τοῦ νόμου ποῦ

Καὶ ἡ ὄρασα δέσποινα παραξενεύονταν μὲ τοῦτο:
Πῶς τὸ μετὰξι, τὸ ἀλαφρὸ καὶ τὸ χυδαῖνικὸ καὶ τὸ
ἀκριβὸς, τὸ μετὰξι ποῦ λάμπει σὰ μάτι καὶ ποῦ τρεῖ-

Ὅμως ἡ ὄρασα δέσποινα πιδτεύω πῶς ὄχι δὲν ἤ-
ξερε, ἀλλὰ πῶς δὲν ἤθελε νὰ τὴ βασανίσῃ στοχαστι-
κώτερα τὴν ἀπορία τῆς ἐκείνη τῆ στιγμῆ! καρὸ δὲν

Γιατὶ ἂν ἤθελε νὰ τὸ καλοστοχαστῆ τὸ πράγμα ἢ
ὄρασα δέσποινα, δὲν θὰ τὴν εἰσίδεκε τὴ μόδα μῆτε
τόσο παράξενη, μῆτε τόσο ἀλόγιστη. Ἔα καταλάβαινε

δὲ μπορούμε παρὰ νὰ τὰ ξαναποῦμε ἐστὶ ὄμα ξενό-
φωνα, προτοῦ νὰ τὰ τρήν τὸ μεταχειρίσμη τοῦ λαοῦ
τοῦ γλωσσολόγου καὶ προτοῦ πᾶρουν τὴν ἑλληνικὴ
μορφὴ ποῦ πρέπει, ἢ προτοῦ νὰ βρεθοῦνε λογιώτατοι

Ἐὰ μοῦ παρατηρήσετε: Μέσα σ' ἕνα κομψὸ σαλο-
νάκι μὴ κυρία εὐγενική, ἀνάμεσα δὲ ἀνθρώπων τοῦ
κόσμου, δὲ ἀνθρώπων κοσμογυρισμένους, δὲ κύκλο

Σωστό. Μὰ ὅτι γίνεται ὅσο κομψὸ κλειστὸ σαλόνι
τοῦ δεῖνα γίνετ' ἔτσι πιστὰ κ' ἔτσι κανονικά, καὶ
ὅτὰ μεγάλη σάλα τοῦ κόσμου, ὅτὰ σάλα τὴν ὀλιγό-

Ἐὰ μοῦ εἰπῆτε: Καὶ πῶς! Μᾶς εἶναι τόσο χρῆσι-
μες, καὶ τόσο εὐεργετικὲς οἱ ξένες γλώσσες. Ἢ

Μεγάλην ἀνακάλυψην ἐκάματε! Ἢ γλωσσομάθεια
σ' ἐμᾶς, ἐδῶ, ἢ γλωσσομάθεια σ' ἕναν Ἕλληνα, μπο-
ρεῖ νὰ εἶναι κάτι ἀσύγκριτα πῶς σημαντικό παρ'

Γιὰ ζητήματα τέτοιας λογῆς δὲ θὰ μπορούμ' ἐμεῖς
νὰ σκεφθοῦμε καὶ δὲ θὰ ἦταν λογικὸ νὰ φερθοῦμε ὄν

ἀπὸ τὰ παλιὰ, τὰ δανεικὰ μας, Ἔμεῖς εἶμαστε τῶρα
οἱ βάρβαροι, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σοφία θαυματοουργεῖ
μακριὰ μας. Ἀπέξω τὸν εἰσάγομε καὶ τὸν πολιτισμὸ.

Ὅστε παράλογος καὶ στενοκέφαλος θὰ ἦτον ὁ πό-
λεμος ἐναντίον τῆς γλωσσογνωσίας, καὶ ἐπομένως ἐ-
ναντίον ἐκείνων ποῦ μιλοῦν καὶ ποῦ μεταχειρίζονται

Ἢ ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ ἢ πῶς
σβαρὴ μορφὴ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, μᾶς δίνει νὰ
καταλάβουμε τοῦτο: πῶς δὲ μπορούμε νὰ ζοῦμε,

Ἐχε τὸν πολιτισμὸν σου, καὶ τὸν εὐρωπαϊσμὸν σου!
Ὅμως νὰ τὸν φέρῃς, ὅπως ἡ ὄρασα ἐκείνη δέσποινα,

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΝΗΝΗΝ

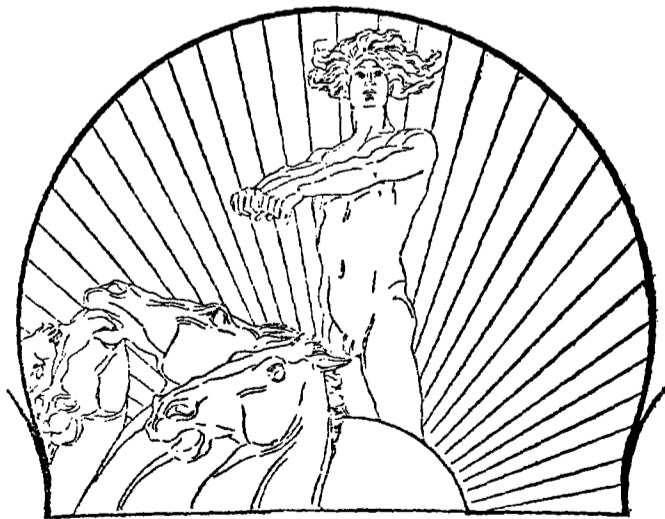
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μέσ' σὸ γλυκὸ χεῖμῶνα
Σὲ ῥάχη ἐρημική
Μύρια λουλούδια μύρια
Ἀνθοβολοῦν ἐκεῖ.

Σ' ἀφίσανε τὸ ξέρω,
Κι' ἀκούραστος νινὸ
Νὰ πάω καὶ νὰ σοῦ φέρω
Λουλούδια ἀπ' τὸ βουνό

Ἀλύπητα θερίζω,
Δαλέγετς καὶ κραιεῖς
Καὶ τᾶλλα τὰ οκορπίζω
Στὸ χῶμα ποῦ πταεῖς.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ



"ΑΝΑΤΟΛΗ
ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. — ΕΝ
ΑΘΗΝΑΙΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 43.
ΙΑΡΥΤΗΣ Ε. Χ. ΚΑΒΑΛΙΕ-
ΡΑΤΟΣ, ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΩΤΗ
ΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 26, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ.
ΧΡ. 20, ΡΩΣΣΙΑΣ ΡΟΥΒΛΙΑ ΧΡ. 8.

Ο ΝΟΥΜΑΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 2 Ιανουαρίου 1903.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ πρῶτον φύλλον ὑπεροστὴλῃ καὶ εἰς πολλοὺς μὴ ἐγγραφεύτας συνδρομητάς, εἰς τῶν δὲ, ὅσοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξυπολοβήσονται λαμβάνοντας τὸν "Νουμᾶν" πρὸς ἀνταλλάσσειν νὰ τὸ ἀνταλλάξουν εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Τῷ κ. Ἀγγελῶν Βλάχου εἶνε τὸ σπουδαιότερον φιλολογικὸν γεγονός τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἀπεκτίσαμεν ὅλοι οἱ περὶ τὰ γράμματα ὁποῦδήποτε ἀσχολούμενοι ἀναφαίρετα δικαιώματα πανηγυρισμοῦ παραπλησίων τοιάτων—χρονολογουμένων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐπισήμου τὴν πέννα στὸ χεῖρ μας μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θὰ εὑρεθῶν τέσσαρες ἢ πέντε ἀγαθοὶ φίλοι νὰ προσμετρήσων καὶ νὰ ἐπιτελέσων τὸ τοιάσιον αὐτό.

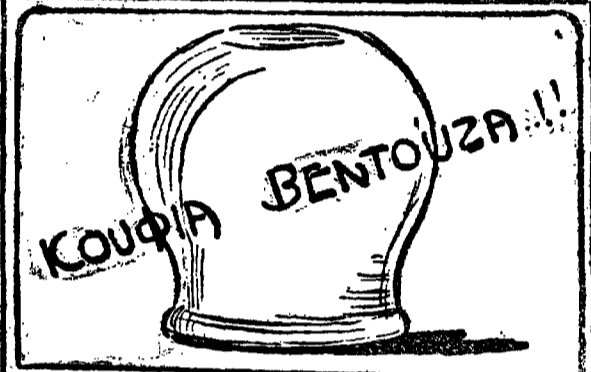
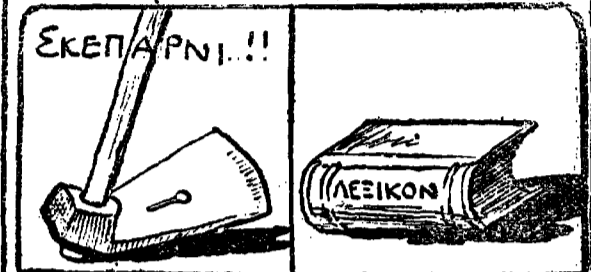
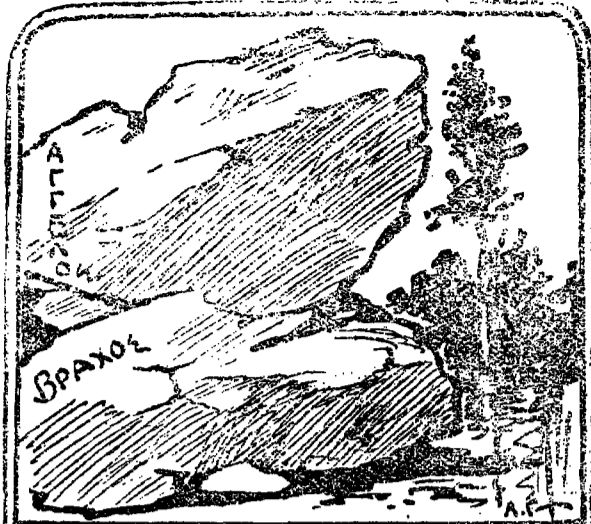
Ὁ ποιητικώτατος λόγος τοῦ κ. Κακλαμάνου, ὁ καλαμπουριστικώτατος τοῦ κ. Ἀννίνου καὶ ὁ νομισματολογικώτατος τοῦ κ. Σβορώνου καὶ ὁ μελιρρυττωτάτος τοῦ κ. Λάμπρου καὶ ὁ ἐμβριθέστατος καὶ ἀνεκδοτικώτατος τοῦ κ. Στρέιτ καὶ τὸ ποίημα τοῦ Σουφῆ καὶ ἡ ἔμμετρος ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ Ἀπὸδὸν καὶ Ἰων τοῦ κ. Βλάχου—τὴν ὁποῖαν ἀπύγειτε ἢ δεσποινὲς Ξανθάκη, ἐν ὄχρᾳ ἀπομιμίσει τόνου φωνῆς καὶ πλαστικῶν κινήσεων ἄλλης, πραγματικῆς, Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος—ἐξεδίπλωσαν πρὸ τοῦ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου τοῦ «Παρνασσῶ» τὸ ἐρ-

γον τοῦ κ. Βλάχου, τὸ πολυσχιδὸς καὶ τὸ πολύμορφον—ὄπως τὸ ἐχαρακτήρισεν ὁ κ. Λάμπρος—τὸ ἀρνητικώτατον καὶ τὸ ὀπισθοδρομικώτατον—ὄπως τὸ χαρακτηρίζουν πολλοὶ ἐκ τῶν συγχρονῶν καὶ ὄπως τὰ ἐχαρακτήρισεν καὶ ἡ μελλοῦσα γενεὴ ἀν, ἐννοεῖτε, αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην νὰ σταματήσει πρὸ αὐτοῦ.

Διότι πραγματικῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Βλάχου εἶνε μίᾳ τεραστία ἀρνησις, ἀνταξία πανηγυρισμοῦ καὶ ἑκατονταετηρίδος ἀκόμη. Ὡς ποιητῆς καὶ ὡς κριτικὸς καὶ ὡς μεταφραστὴς κ' ἐν γὰρ ὡς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, δὲν ὑπέστη καμμίαν, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην, ἐξέλιξιν. Τὴν φιλολογικὴν κίνησιν, τόσο τὴν ἐδῶ, ὅσο καὶ τὴν παγκόσμιον, τὴν εἶδε πάντοτε κ' ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν βλέπει ἀκόμη, ἀπὸ τῶν στυλῶν τῆς «Πανδώρας» καὶ τῶν ἄλλων, τῶν πρὸ τοῦ θθ, Ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Ὅ,τι δὲ τὸν διακρίνει εἶνε ἕνας μισονεῖσμος, ὃχι βεβαίως καὶ τόσοον φυσιολογικὸς, τὸν ὁποῖον ἐξεδύλωσε ἐπανειλημμένως καὶ ὅταν συνίστα ἀποχὴν ἀπὸ τὸν ἀδιεφθαρμένον Ζολᾶ, καὶ ὅταν ἐμμέτρως ὡς «νισαύρισμα γάτου» ἐχαρακτήριζε τὴν μουσικὴν τοῦ Βάγνερ καὶ ὅταν ἐκείνῃ «μὴ γὰρ ὀδα» τὴν γλώσσαν τὴν ζωντανὴν καὶ ἀληθινὴν, τὴν γραφομένην σήμερον, καὶ ὅταν ἀνεζήτηται στὰ νεκροταφεῖα τοὺς καταλλύλους ὑποποιῶν γιὰ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον καὶ ὅταν μετέφραζε—ἐδῶ παρουσιάζεται καὶ ἡ παθολογικώτερα ἐκδήλωσις τοῦ μισονεῖσμου τοῦ—τὸν «ἐκφυλισμὸν» τοῦ Max Nordau—τὸ περίφημον διὰ. ἐκείνο λαβελλογράφημα τοῦ Γερμανοβραίου ἱατροφιλοσόφου, ὅπου ὑβρίζονται κἀπαυλῶτα δ' οἱ φιλολογικὸι ἄλαιοι τοῦ 19' αἰῶνος. Διὰ τὸν «ἐκφυλισμὸν» ἡμπορεῖ νὰ λεχθῇ ἀξιόλογα ὅτι ὄπως τὸν ἐγράψε ὁ Nordau καὶ τὸν μετέφρασεν ὁ κ. Βλάχος, ἡμπορούσε νὰ τὸν γράφῃ καὶ ὁ κ. Βλάχος καὶ νὰ τὸν μεταφράσῃ στὸ Γερμανικὸν ὁ Nordau. Ποτέ ἄλλοτε ἢ στενοκαφαλιὰ δύο ἀνθρώπων—συγγραφέως καὶ μεταφραστοῦ—δὲν παρουσιάσθη ἀρμονικώτερα ταιριασμένη.

Μετέφρασεν ἀκόμη ὁ κ. Βλάχος ἐπιτυχῶς—αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνείται κανεὶς—διάφορα ξένα ἔργα, ἀν καὶ χωρεῖ κ, ἐδῶ ἡ παρατήρησις ὅτι ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῶν ἐδιάλεξε πρὸς μετάφρασιν ὃχι ἐκεῖνο ποῦ ἐχαρακτήριζε τὸ ἔργον τοῦς, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ τὸ διαστρεφε. Καὶ ἀποδείξῃς τὰ τραγούδια τοῦ Χαΐνε. Μετέφρασε τριάντα τόσα τραγούδια τοῦ κ. δ' ὄπως ἴ' εἶνε Χζίνε τὸ ἐμάθαμε μόνον ἀπὸ τὸν Καμπύση ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσεν στὸ «Περιοδικόν μας» τὸν «Ἕμνον» καὶ τοὺς «Ἀνευφαντάδες» τοῦ ψάλτου τῆς Λορελάϊ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργον τοῦ κ. Βλάχου. Εὐτυχῶς τὸ συνεχίζουν σήμερον πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν νεωτέρων κ' ἔτσι αἱ φιλολογικαὶ δεκαετηρίδες, εικοσιπενταετηρίδες καὶ πεντηκονταετηρίδες δὲν θὰ λείψουν ποτέ ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν.



Ο κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
κατὰ τοὺς ἐγκωμιαστας τοῦ

ΓΙΑΤΙ „ΝΟΥΜΑΣ“;

μας ἐρώτησαν πολλοί. Τί πρῶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ «Νουμᾶς»; Ἦτο Βασιλεὺς τῆς Ρώμης—ἦτο νομοθέτης—ἦτο ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ Ντωντέ—ὁ περίφημος ἀρχικαρχεῶνος Νουμᾶ Ρουμειστῆν. Ἦτο... Πολὺ καλὰ. Μὰ ὁ τίτλος αὐτὸς ταυρίζεται σ' ἐφημερίδα; Νὰ ἐξηγούμεθα, πρὸς καλῶν. Τί ἐννοεῖτε; ταυρίζεται; Ἄν κτυπάη καλὰ στ' αὐτὴ μήπως; Ἄν εἶν' ἔτσι, ταυρίζεται καὶ πρὸς ταυρίζεται. Εἶνε δισύλλαβος, τονίζεται στὴν λήγουσα, ἔχει σίγμα στὸ τέλος. Οἱ ἐφημεριδοπώλαι λοιπὸν ἡμποροῦν νὰ τὸν φωνάζουν εὐκόλα καὶ οἱ ἀνγνώστα νὰ τὸν συνηθίσουν ἀκόμη



Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἀρραβῶνος τῆς Θαλάσσης».

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑΣ"

1

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ
Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΤΗΝ ΑΦΙΕΡΩΣΙΝ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥΤΟΥ
Ἡδύοτερος ἀποδοχῆς ἑαυτῶς
Η Α. Β. Υ.
Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μ' ἐνθυμείσαι ἀκόμη ἄρα γε;

Ἐντὸς ἐνὸς κεντρισμαμένου φακέλλου σήμερον εὗρον τὰ παλαιὰ σου ἐκεῖνα δεκτάρια, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου πολλὴν ὄραν δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποσπασθῶσιν ἐξ αὐτῶν!

Ποῦ εὑρίσκεσαι τώρα; Ποῦ νὰ σὲ παρέσχευεν ἡ τέχνη;
Ὀ! νὰ ἐγγνώριζα τὸν μυστηριώδη δρόμον τὸν ὁποῖον

ἀκολουθοῦν τὰ βήματά σου, τοὺς νέους πότους οἷνης πληροῦσι τὴν καρδίαν σου, τὰ ἀλλή τὰ ὁποῖα εἰμαρταὶ νὰ διέλθωσιν ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς σου καὶ μαράνωσι τὰς δροσερὰς μυοσωτίδας τῶν κινάνων σου ὀδδαλιμῶν!

Μ' ἐνθυμείσαι ἀκόμη ἄρα γε;...
Ἐνθυμείσαι ποτέ τὴν συγκεχυμένην ἐκείνην μορφήν, ἣτις παρήλθε μίαν στιγμὴν διὰ τῆς ζωῆς σου, ὅταν αἱ καρδίαι μας ἤλιπυσαν ἐπὶ τὴν αὐρίον καὶ ἡ εἰμαρμένη εἶπε ποτ' ἐ!...

Φεῦ! ἐγὼ πάντοτε πιστεύω καὶ ὀνειρεύομαι, βανκαλίζομαι καὶ ἐνθυμούμαι.
Μένω ὁ ἴδιος τῆς τότε ὀνειροφάγος, ὁ αἰώνιος Τάνταλος τῶν ἰδίων, ὁ ἀπεσκληρωμένος μέθυσο τῶν ὀπιον τῶν ἰδανικῶν!
Μόνον ὅταν κλείσωσι τὰ βλέφαρά μου εἰς τὸ φῶς, θὰ παύσω ἀγαπῶν καὶ ἐλπίζων.

Ἐν μέρος ὁμοῦ τῆς καρδίας μου ἐμεινε ἐκεῖ κάτω πλησίον σου, εἰς τὰ ἥλιόλουστα δωμάτια τοῦ Ἀλγερίου, ὅπου ἀπαντάζει ὁ ἥλιος τὰ λευκά βουρνούζια καὶ οἱ φοίνικες τῆς ἐρήμου ταλαντεύουσι τὰς ριπιδώτας κορυφὰς ταν!...

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΙΣ

ευκολώτερα. Άρχ ύπ' αυτήν την εποχήν ο τίτλος είνε επιτυχημένος και με το περπατώνω.

Άν επιμένετε τώρα ότι ο τίτλος πρέπει να συμφωνή κάπως και με το πρόγραμμα και με την αποστολήν και με την εργασία της εφημερίδος που τον φέρει, δεν έχουμε τίποτε να σας απαντήσωμεν. Ο «Νουμμάς» ούτε με πόζον νομοθέτου σοφοῦ ἐρχεται, ούτε νόλον φημισμένου βουλευτοῦ φιλοδοξεί να παίξει. Ήπειτα και πόζος άλλος εφημερίδας, παρακαλούμεν, δικαιολογούν τον τίτλον τους; Είνε ανάγκη να φέρωμεν περπαδείματα;

Ο έκδοτης τοῦ «Νουμμά» τοῦ φιλολογικόν του ψευδώνυμον τοῦ χρησιμοποιήσεν ως τίτλον τῆς εφημερίδος του, ὡς δὲ ἐρχέμεν ἢ «Ἐστία», ἀναγγέλουσα τὴν ἐκδόσιν του «ὡς χρησιμοποίησιν φιλολογικῶν ψευδώνυμου διὰ τίτλον εφημερίδος είνε ἰδέκ πολὺ πρωτότυπος, τόσο μᾶλλον ὅσο ἐξηντλήθη μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν διακρίσεων Ἑλλήνων ἔλον τὸ λεξιλογίων τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀρμοζουσῶν λέξεων διὰ τίτλους εφημερίδων».

Τὴν δικαιολογίαν κατὴν τοῦ τίτλου, τὴν πόσον επιτυχή, τὴν δίδομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς τυχόν ἐξεκολληθύντας ν' ἀποροῦν.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

τοῦ Ναυτοδικείου. ὁμολογούμεν, πῶς ἐπροξένησε καὶ σὲ ἡμᾶς. ὅπως κ' εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, κατὰ πλάξιν. Τὴν εὐρίκαμε παραπολὺ ἀΐστηράν καὶ—νὰ τὸ ποῦμε : — παραπολὺ προσώπικὴν, κατόπι μαλίστα τῆς πρώτης ἀγορεύσεως τοῦ κ. Βασ. Ἐπιτροπῶν τῆς δώδεκας καὶ μετᾶς, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ κατηγορία δὲν ἀνεκάλυψε, κατὰ τὴν διαδικασίαν, στοιχεῖα ἀρκετὰ ὅπως ζητήσῃ τὴν κεφαλὴν τῶν μαχίμων ἰδίως ἀξιωματούχων, ἐστὶ πιάτο.

Αὐτοῦτος λοιπὸν μόνον καὶ προσώπικῃ ἐμπέδεια καὶ συναδελφικῇ φυλακῇ, παρεκείσασαν ἐν τῶν ἀγγείων, ὄλιγον ἀκαυτηφότου, τὴν Ἀλαπασδαλίτιν τοῦ Ναυτοδικείου ἀπόθεσιν:

Ὅμως φανάζουν οἱ καταδικασθέντες καὶ οἱ συνάγοροί των. Ὅχι! Τὴν συνειδήσιν τοῦ Ναυτοδικείου τὴν ἐδόλωσε καὶ κάποιος ἐνὶ ἡλίοδ δάκτυλος—ἐνηργήθη κάποιος πίστις ἐκ τῶν ἄνωθεν ἐπ' αὐτῆς.

Νὰ οὖς ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, εἴχαμε μεγαλὴν διάθεσιν νὰ γελάσωμεν μετὰ τὸ αἰώνιον αὐτοῦ καὶ ὄλιγον ξεθωριασμένον Ἄνωθεν, μετὰ τὸ ὅποιον συνήθισαμε οἱ Ῥωμαῖοὶ νὰ δικαιολογούμεν ὅλας τὰ ἀξιοποίνους πράξεις μας. Δυστυχῶς ὅμως εἰς αὐτὴν ἀποκλειστικῶς τὴν περίστασιν, τὴν ἀρκετὰ σοβαρὰν καὶ ἀρκετὰ, κατ' ἐπιφάνειαν τουλάχιστον, σκανδαλώδη, εἶχε ὑποχρέωσιν ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ νὰ ἐπέμβῃ ἀμελιτικῶς καὶ νὰ βάλῃ κάμε πρῶγμα ἐπὶ θεοῦ του—τὸ Ἄνωθεν ἐκεῖ ἤπιὰ ποῦ πρέπει νὰ ἴσταται ἀμέτοχον τῶν προσωπικῶν ἐμπαισιῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μικρομηχανογραφίων ὅπως καὶ εἶνε, τὸ δὲ κάτῳθεν ἐστὶ περιορισμένον κατὰ τῆς ἐπιδεικνύσεως καὶ τοῦ καθήκοντος.

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μας καὶ αὐτὴν τὴν γνώμην ὑφείλει ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Εἰσαγγελικὴ Ἀρχὴ ἐστὶ ζήτημα τῶν «σκανδαλωδῶν ἀποκαλύψεων».

δὲν θὰ δοθῇ σὸν πρόγραμμα Νικολαῶν, διότι δὲν τὸ θέλει ἡ Συμπολίτευσις. Τὸ ἔγραψεν ἢ «Ἐστία» καὶ τὸ πιστεύομεν.

Ἐνοήσατε, ὦ γὰθοί, τί συμβαίνει; Ὁ κ. Δηλιγιάννης μετεκομίσθη ἐπὶ ἐξουσία ἐπὶ προγράμματος φιλελευθέρου, εἶτι χάριν τῶν περιστάσεων, ἢ—γὰ νὰ τὰ ποῦμε καθαρότερα—ἐπὶ σαφὲς ὄλιγον τι δημοκρατικῆς. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες πολῖτικοὶ—καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὁμολογούμενος, εἶνε ὁ ἑλληγκότερος ὄλων—συνεπιζῶν τὰ φήμον τὸν κόκκινον σκούφο σὸν προθάλαμον τῶν Ἀνακτόρων καὶ νὰ ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ Ἀνακτοῦ μετὰ κλάκ.

Θέλει λοιπὸν καὶ δὲν θέλει νὰ δώσει τὴν ἐπιχορήγησιν σὸν Πρόγραμμα. Ὡς προθυπουργός, τὸ θέλει. Ὡς κορονολόγος, δὲν τολμᾷ. Ἡ λύσις τοῦ Γορδίου ἢ μᾶλλον τοῦ Κορονοῦ αὐτοῦ δεσμοῦ, ἐδικοπούνται. Περίαιε τὸ κοινὸν ἐπὶ Προϊτυλοισμὸν καὶ βάζει τοὺς φίλους του νὰ φανάζουν πῶς θὰ τὴν καταψηφίσουν!

Κ' εἶτι τὸ ποστραῖο τοῦ Ραμπανά μὲν ἀνυλλοίωτον ἀπὸ τὸν χρόνον:

Σκύλος ποῦ γαυνίζει
ἐξω ἀπ' τὴν Αὐλήν,
ποῦ τὰ δόντια τρίζει
καὶ σὲ ἀπειλεῖ,

Ποῦ γρινιάζει, στρίφει,
σὸν τὸν κυνιῆς
κα' ἂν ἀνοίξῃς γλῆφει...
Νὰ ὁ Ραμπανάς!

Καὶ ἀπὸ Ραμπανάδες, κ. Δηλιγιάννη, εἶνε γεμάτη ἡ χώρα μας!

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ

δευτέρω, καθαρῶς φιλολογικῇ, θὰ δώσῃ ὁ «Νουμμάς» στους ἀναγνώστας του ἀπὸ τὸ ρύλλον τῆς Κυριακῆς, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἦ ἀρχίστη δημοσιεύων τὸ «Ἄνωθεν φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» τοῦ Ντ' Ἀνούτζιο, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἰταλομαθοῦς λογίου καὶ συνεργάτου του κ. Κώστα Καίροβου, ὁ ὅποιος ἔχει πλουτίσει ἀληθῶς τὴν νεο-ελληνικὴν φιλολογίαν μετὰ ἀριστοτεχνικὰς μεταφράσεις τῶν «Ἰσσοειδῶν» τοῦ Σκεκέτη, τῆς «Ἀθήνης» τοῦ Ντ' Ἀνούτζιο καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἐκλεκτῶν τῆς συγχοῦντος Ἰταλικῆς φιλολογίας.

Τὸ «Ἄνωθεν φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ καλλιτέτερα καὶ τὰ καλλιτεχνικώτερα, ὑπὸ ἐποψὶν φόρμας ἰδίως, ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τῆς τετραλογίας τῶν ἄνωθεν

του, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο μόνον ἔχει μέχρι τοῦδε δημοσιεύσει.

Τὸ «Ἄνωθεν φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» καθὼς καὶ τὸ ταίρι του, τὸ «Ἄνωθεν τῆς ἀνοξιάτικης αὐγῆς» ἐγράφησαν ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν μεγάλην Ντουζέ, ἢ ὁποῖα κ' ἐδῶ, μέσα στὴν αἰθουσαν τοῦ «Παραστοῦ», ὑπεδύθη μετὰ ἐνερῶδη ἀληθῶς τελειότητα μέρος τοῦ δευτέρου.

Ἡ τετραλογία τῶν Ἄνωθεν τοῦ Ντ' Ἀνούτζιο ἀποτελεῖται, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῶν «Ἄνωθεν τῆς ἀνοξιάτικης αὐγῆς» τὸ «Ἄνωθεν τῆς θερινῆς μεσημβρίας», τὸ «Ἄνωθεν τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» καὶ τὸ «Ἄνωθεν τῆς χειμερινῆς νυκτός».

ΛΕΓΕΤΑΙ

ὅτι ὁ κ. Προθυπουργός ἔχει ἀποφασίσει ἀποδίδειν νὰ κτυπήσῃ τὴν βιβλιοκαπηλείαν κατακέφαλα, ἐφοῦν τὸ μονοπῶλον τῶν διδακτικῶν βιβλίων.

Λέγεται ἀκόμη ἐπὶ ὁ κ. Προθυπουργός δὲν θὰ ὑποχωρῇ σὴν πρὸ πίεσεων ἀνωθεν, ἀλλὰ θὰ προτιμᾷ νὰ πείσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ πετάξῃ τὸ καλάθι τῶν ἀρχίστων τοῦ σχετικῶν νομοτῆτων, τὸ ὅποιον προετοιμάζει, ἂν δὲν ἔχη ἤδη ἐτοιμοῦ.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως τὰ ἰδόμενα ν' ἀποδείχθωσιν ἀληθῆ, ἔσθι μόνον χάριν τοῦ δημοσίου ταμεῖου, τὸ ὅποιον θὰ κερδίσῃ οὐκ ὀλίγα ἀπὸ τὸ μονοπῶλον αὐτό. ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς πείρας τῶν ἄνωθεν γονέων, τὴν ὁποῖαν ἄποπραγγίζουσιν, ὡς βδέλλαί, συγγραφεῖς καὶ ἑκδοτὰί, καθὼς Σαπφίμβροισιν.

Στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ ἔχη καὶ τὸν «Νουμμά», καὶ ἐν γένει ὅλον τὸν Ἀθηναϊκὸν τυπον. ἐπιπέσομεν, συμμάχους πιστοῦς παρὰ τὸ πλεῖστον του.

BARBAPON

Ἐθιμον χαρακτηρίζει ὁ Πάππος τὴν μονομαχίαν καὶ θὰ κάμῃ. Λέγουσιν, προσεχῶς ἐκκλησίαν πρὸς ἀπάσας τὰς Δυνάμεις συνισταῖν νὰ ψηφίσουν νόμους εἰδικούς κατ' αὐτῆς.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἀριστοῦ Πατρός περὶ τῆς μονομαχίας, πιθανὸν νὰ ἴσχηται γιὰ ὅλον τὴν ἀλλοῖν Ἑρώπειν. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, ἀφοῦ ἐδῶ πρὸ πολλοῦ ἡ μονομαχία ἔπαυσε νὰ εἶνε φάρβαρον ἔθιμον κ' ἐξακολουθεῖ νὰ μὲν ἔθιμον κομικόν καὶ ὄλιγον τσαμπουσκόν.

ΩΡΑΙΑ

τὰ εἶπεν ἡ «Πρωία» εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς. «Ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν δύο προκατόχων Κυβερνήσεων, διὰ τῶν Νομικῶν ἐπιθεωρησῶν τῶν φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων καὶ ἐκλήσεις ὑπεβλήθησαν. Ἄλλ' εἶτε διότι ὁ ἔλεγχος ὑπῆρξεν ἀτελής, εἶτε διότι αἱ εἰσηγήσεις τῶν ἀρμοδίων δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, ἢ κατὰστασις παρέμεινεν ἢ αὐτὴ, ἂν μὴ ἐχειροτέρευσε»

Νὰ ἐλπίσωμεν ἀνάγκη ὅτι ἡ Ἐπιθεωρησις τὴν ὁποίαν ἀποπροσώπως ἀνέλαθεν ὁ κ. Υπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν θὰ δώσῃ θετικώτερα ἀποτελέσματα; Νὰ ἐλπίσωμεν ἐπὶ ἡ Ἐπιθεωρησις τῶν φιλικῶν τοῦ Κρά-

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Ἐπὶ οὐρανὸν ὄχρουσάνων καὶ λεκαλυμμένον διὰ λευκῶν κατατεταμημένων νεφιδῶν—οὐρανὸν τῶν ἀλγῶν—ὁ γέρον ὡκεανὸς ἐστεινέτο μεγαλοπρεπῆς ὄγκων βαρέως τὰ κύματα του καὶ ὄθων αὐτὰ ἀδιακόπως πρὸς Δυσμὰς.

Ἐν λευκῶν καταδρομικῶν ἔργον ἐπιδοθητικῶς ἀναπεπταμένα τὰ ἱστία του, ἔσχιζε μετὰ χάριτος τὰ κύματα, πληροῦν τὴν θάλασσαν ἰριδίζοντων ἀσφῶν, ὅταν ἢ κομπή τρόπιστου ἀνεγειρομένη ὑπὸ τοῦ σάλου ἐβυθίζετο πάλιν εἰς τὰ ὕδατα.

Ἡ λευκοκύανος Ἑλληνικὴ σημαία ἐκυμάτιζε εἰς τὸ πρῶμυτιον κέρας, καὶ ὁ ἥλιος ἐκ διαλειμμάτων ἐμφανιζόμενος ἐφωτίζε διὰ φαίδροῦ φωτὸς τὸν ἐξορισμένον τοῦ πλοίου, ἀντανακλόμενος ἐπὶ τῶν ὀρειγᾶλκων, καὶ πλημμυρίζων περίεξ τὸ γαλανὸν πέλαγος διὰ γεμάτων μαρμαρίζοντων σπινθῆρων.

Ἐπὶ τῆς γερούρας δύο ἀξιοματικοὶ στηριζόμενοι ἀμελῶς ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων παρεστῆσαν μακρὰν τὴν θάλασσαν. Ἦσαν καὶ οἱ δύο μελαγχρονοὶ καὶ νεώτατοι: Ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς μορφῆς τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην σφραγίδα τῆς ταχύτητος τὴν ὁποίαν ὁ ἀὴρ τοῦ πλάγους καὶ ἡ ἄλμη τοῦ θαλασσοῦ ἀγνοῦ ἀφῆκε ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν.

— Πόσα μιλία θέλομεν ἀκόμη εἰς τὸ Πράσινον Ἀκρωτήριον; ἤρώτησεν ὁ εἰς ἀνερευθῶν τὸν ὄριζοντα.

— Μετὰ μιλία τὴν ὥραν, μετὰ ἄξιον τὸ πρῶτον θάνομεν, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος ὑποτονουόων τὸν γνωστὸν ἄξιον

τῆς Φροῦ-φροῦ.

— Δὲν κρατεῖσαι ἀπὸ τὴν γὰρὰ σου πάλιν...εἶπε γελῶν ὁ πρῶτος, ἀφ' ὅτου ἤλθε αὐτὸ τὸ εὐλογημένον τὸ δελτάρειον, σοῦ ἔφυγαν καὶ μελαγχολία καὶ κακὴ διάθεσις νομίζεις κανεῖς ὅτι θὰ κάμῃς περὰ νὰ πετάξῃς... Τὶ ἀνεμόμυλος εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς!...

— Τὶ ἐχάρισα ὅμως ὅταν γυρίζῃ κατὰ αὐτὸς ὁ ἀνεμόμυλος... ὑπέλαβεν ὁ δεύτερος, ἔπρεπε πάντοτε νὰ γυρίζῃ ἔτσι...

— Δὲν λέγω ὅχι... ἀλλὰ ἐν τούτοις πόσον ἀσήμενον πρῶγμα τὸν κάμνει νὰ γυρίζῃ. Ἐξάφνα πρὸ ὄλιγων ἡμερῶν θὰ ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι ἔπεσαν ἐξω τὰ καρδιά σου... τῶρα ἓνα τεμάχιον καρτίου σὲ ἀνεβάζει εἰς τοὺς οὐρανοὺς...

— Αἶ... τὰχα ἓνα τεμάχιον καρτίου δὲν εἰμπορεῖ καμμίαν φοράν νὰ φέρῃ τὴν εὐτυλίαν!...

— Μὰ... εἰς τ' ἀλήθειαν κάθησαι καὶ συλλογίσαι ἀκόμη αὐτὴν τὴν μικροῦλα; ... δὲν σ' ἐπίστευα νὰ εἴται πόσον εὐκόλος εἰς τοὺς ἐνθουσιασμούς σου... Τὶ περιμένεις ἀπὸ μίαν κόρη τὴν ὁποίαν ἴσως δὲν θὰ ἴδῃς πλέον εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἐὰν κάθησαι κανεῖς νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ σοβαρὸν λογαριασμὸν αὐτὸς τοὺς μικροέρωτας τῶν προσορμίσμων, δὲν τὸν φάνει εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίης οὔτε μία ἀληθινὴ ἀποθήκη... Τὶ ὄργη Θεοῦ... ἔλα εἰς τὰ λογικά σου... Σὲ εἴξουρα ἰδιονικὸν καὶ ὄνειροφάγον, ὅχι ὅμως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν!...

— Σὲ βεβαίω ἐν τούτοις, Ἀλέκο, ἐπὶ οὐτε εὐκόλους ἐνθουσιασμούς ἔχω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, οὔτε ἀπατώμαι μετὰ αἰσθημάτων μου... τὴν ἐνθυμούμαι ὅπως καὶ τὴν πρώτην στιγμήν τὴν κόρη αὐτήν ὅπως τὴν πρώτην φοράν ὅπου τὴν εἶδαμεν εἰς τὴν ὄσιν Μαρίαν... τὴν ἀγαπῶ τέλος... πῶς τὸ θέλεις!... ὅταν ἐφύγαμεν ἀπὸ Ἀθήνας ἐνόμισα ὅτι ἄφωνα ἐκεῖ ἓνα μέρος τῆς καρδίης μου...

Ὁ νέος ἀξιοματικὸς ἐμεδίασεν εἰρωνικῶς.

— Θέλω νὰ σοῦ εἰπῆς ὑπέλαβε ὅτι μοῦ λέγεις τώρα καὶ μετὰ ἓνα μῆνα...

— Νομίζεις ἓνα μῆνα ἀρκετὸν διὰ νὰ μὴ ἐνθυμῆται κανεῖς ὅταν ἀγαπᾷ... εἶπεν ὁ ἄλλος πλῆττων διὰ τῆς παλαιμῆς τὸ στήθος του;...

— Πολλάκις ὀλιγώτερον, ἀπήντησε ἀπαθῶς ὁ Ἀλέκος... ἀρετὴ νὰ τοῦ εἰπῶ ἐγὼ τί θὰ συμβῇ... ὄλιγον καιρὸν θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ στέλλετε δελτάρια, ὡς οὐ μίαν ὥραν ἡμέραν θὰ ἀκερῆτε ἐπὶ δὲν ἀξίσεις τὸν κόπον νὰ γάνῃ κανεῖς τὴν ὥραν τοῦ διὰ πόσον ἔσκαπον πρῶγμα... θὰ βαρυνθῆτε, καὶ αἰώνια τοῦ ἡ μνήμη!...

— Ἴσως! ἀπήντησεν ὁ πρῶτος κατηγορῶς, ὁ ἀνθρωπὸς ἐπὶ εἶνε πλασμένος!... ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ὅτι αὐτὴ ἢ κόρη δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν ἐνθυμησίαν μου... αἰσθάνομαι ὅτι θὰ εἴστικα ἴσως τὴν εὐτυλίαν μου πλησίον τῆς... καὶ ἐὰν μίαν ἡμέραν ἴδω ν' ἀποθνήσκει τὸ ὄρασιον αὐτὸ εἰδύλλιον νομίζω ὅτι κάτῃ θ' ἀποθάνῃ καὶ μέγα εἰς τὴν ψυχὴν μου...

— ... Κακόμοιρε ὄνειροφάγε... ἐψήφισεν ὁ ἕτερος κινῶν τὴν κεφαλὴν... ἐκείνη ἴσως ἦδη σ' ἐλησμονήσῃ!

— Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἐκατηφύασεν.

— Ἴσως!... οἱ ἀπάντες ἔχουν πάντοτε ἄδικον...

Ἐν μέγα ὑπερωκεάνειον τὸ ὅποιον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη πρὸς πόραν διέκοψε τὴν συνομιλίαν, διαταχάι ἐδῶθησαν διὰ τοῦ τηλεφώνου, ὁ πηδαλιούχος ἐχέρισσε δεξιῶτερα καὶ τὸ πλοῖον ἐπανέλαβε τὴν κανονικὴν του πορείαν.

Ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς στολῆς του ἓν εἰκονογραφημένον δελτάρειον καὶ τὸ ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρόν.

— Κύτταξε εἶπε, μοῦ ἔστειλε ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ποθησίαν ὅπου ἰδῶθημεν πρώτην φοράν.

Τὶ κομπὸν ποῦ ἦτο τὸ καυμένο... μετὰ γρυστὰ μαλλάρια καὶ τὰ γαλανὰ ματάκια του... μοῦ φαίνεται τώρα ὅταν ψέμμαται ἐπὶ πράγματι μοῦ γράφει καὶ ἐπὶ δὲν μ' ἐλησμονήσῃ... Δὲν εἰσέυρετς πῶς μοῦ ἤλθε ὅταν τὸ ἔλαβα!... ἐνθυμίσαι; εἶμεθα εἰς τὸ τραπέζι καὶ ὅταν τὸ εἰδάσασα τότεν πολὺ συνεκινήθη, ὥστε μοῦ ἔφυγε καὶ βρέξις καὶ

τους υπό του κ. Υπουργού της Δικαιοσύνης— αρχίζοντας από τας φυλακας Αίγινης—ή επιθεώρησης των Υγειονομείων και Λοιμοκαθαρτηρίων υπό του κ. Παπαδάκη, ή επιθεώρησης των ταμείων του Κράτους, ή επιθεώρησης δεν εξειρούμεν ποιων άλλων κατακτημάτων ή όποια θά γίνη αύριον ή μεθαύριον—να ελπίζωμεν ότι όλαί αί επιθεωρήσεις δεν θά γίνουν και πάλιν άπλως για τή μάστιγ και για νά ξεσκασούν οι επιχειροούντες αυτάς :

Νέον χρόνον έχομεν, συνεπώς επιτρέπονται κί ελπίδες.

ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

μυθιστόρημα εκκινάει τās έπις ελλάδας του ό «Νουμής» — και τό θεωρεί καύχημά του ότι μετήρ πρώτην έπι ελλάδα του παρουσιάζει εις τώ Έλληνιστίν κοινόν, τό ένδιαφερόμενον άλλως και γιά τή γράμμαται, ένά νέον μυθιστοριογράφον, τών κ. Αργυρίων Βινάρων, ό όποίος έχει κατακτήσει ήδη περιβόητον θέσαν μεταξύ των συγχρόνων λογοτεχνικών, διακρινόμενος ιδίως διότι τήν άβρότητα τού Έηους και διά τήν βελουδένταν άκρίβεια της γλώσσας. Ό « Αργυρίων της Θαλάσσης» είνε τό πρότιον μυθιστόρημα τού δημοσιεύει ό κ. Τυαύρας. Έχει γράψει και άλλα δύο, — εκ τών όποιων τό έναι, τού « Σπογγίλεις τού Αιγαίου» τούς απέστειλε πρό μηρός μόλις εις Αγγλίαν, όπως μεταγερησθέν και δημοσιευσθέν Αγγλισί τό πρότιον— εις τήν « Αργυρίωνά» του όμως έχει σκορπίσει, τρυφρώ εις μύθον αισθηματοποιήσαν και ειδικτικώτατον, άλλας τās ζωντανάς και οργανωτικές έντυπώσεις, τās όποιās απέστειλεν εκ τών άπόψεων άνά τήν Εβρώπην και τήν Αμερικήν επηρεασιακόν ταξειδιών του.

Ό συγγραφέας τού « Αργυρίωνος της Θαλάσσης», είνε αξιοσημειώτος τού ναυτικού και άρα τήν θαλασσαν και ός ναύτης και ός ποιητής. Νομίζω δέ να προδικάζομεν, ελπίζομεν ότι όσοι παροικολογήσου μετ' ένδυμύροτος και άγάπης τό πρότιον μυθιστόρημά του, θ' άντιγράψου και άλλα έμοιάζοντα, πλήρ τών άνωτίκων, μεταξύ τού συγγραφέα και τού Γάλλου Ακαδημαϊκού ό όποίος και ός αξιοσημειώτος τού ναυτικού όόσπρετε και ός μυθιστοριογράφος έξακρονοει νά φανεί.

ΝΕΑΝ ΣΧΟΛΗΝ

άπεκλήσαμεν μέ τήν πεντηκονταετηρίδα του κ. Βλάχου : τήν Συντηρητικήν σχολήν. Τήν ανέκάλυψεν ένας από τους κ. κ. Έγκωμιαστās του, βρονοσηνήσας από τού βήματος τού « Πικροσσοϋ» ότι ή ποιήσις τού κ. Βλάχου είνε συντηρητική. Κατ' άνκλογίαν, δικνικην πάντοτε, ή ποιήσις τών άλλων, τών μη ακολουθούντων τās περί έμμέτρων ψυχρογορασμάτων αρχάς τού ποιητού της « Αηδόνας και τού Ίου», είνε έξαναγκαστική.

Άπό έχομεν δύο είδων κτασχέςσεις, τήν συντηρητικήν και τήν έξαναγκαστικήν κατάσχέςσει, άπκραι-

κάθε άλλη σκέψις, και άνέδηκα έπάνω διά σά μείνω μόνος μου...

- Και δεν άμφιβάλλω ότι της έγγραφες άμέτως...
- ...Ναί! άπίντης διαστάζων ός ένσχος έκείνος, της έστειλα μίαν σειράν δελαταρίων από τās Καναρίους νήσους...
- Όστε λοιπόν εις τās σοβαρά θά έξακολουθήσης τήν αλληλογραφίαν...
- Ένώσω βλέπω ότι δεν τήν ένσχλώ...
- Αί καλά... κύτταξε λοιπόν να τήν κάμωμεν Έλληνίδα... έχρονται οι ζένοι και μάς παίρνουν τās ώραιότερας εις τās Αθήνας, διατ' ή τάχα να μη πάρομεν και ήμεεις... Δεν θά περωρή ή Γαλλία από μίαν...
- Ω! είπεν ό άλλος... πόσον γρήγορα τρέχεις...
- Διαβόλε... διά να φθάσωμεν γρηγορότερα...
- Αιώνιος ό ίδιος είσαι...
- Εύχαριστώ και σύ χειρότερος.
Οι δύο νέοι έγέλασαν...

Τήν στιγμήν εκείνην ό κώδιον της τετραωρίας έσέρμανε τετάρτην μ. μ. και άλλος αξιοσημειώτος ήκουσθη άναδύκων τήν κλίμακα.

Η άλλαγή έγινε και οι δύο φίλοι διεψέγισαν τό κατάστημα να κταέλθωσιν έντός τού καρέ τό όποιον ένπίγετο εις πυκνά νέφη κτανοϋ σιγαρέτων.

Εκει ό μέν Αλέκος έξηλωσθη επί μεγάλης πυκνότης πολυθήνας οικτείρον έν τή πρακτική λογική του τόν φίλον του, ό άλλος δέ έκλείσθη έντός τού θαλαμίσκου, όπου άρ' οι έκκτασοίησε τήν περιβολήν του και ένίφηθε δι' όλίγου ύδατος Κολωνίας από τού ρύπου της τετραωρίας. Έτρεπε τό μικρόν κινήτων γρασειόν τού ήματοφυλακείου του και ήρχισε να γράφει.

Άς μη άμφιβάλλη ό άναγνώστης ότι κί λεπτογραμμένα: έκείναι: σελίδες δεν άφεύρων ή τήν κομψήν άγνωστον τού Αλαγρίου, τήν όποίαν ήκούσαμεν άναφερομένην, θεματο-

τητον ήτο, βλέπετε, να έχομεν και ποιήσεις δύο είδων.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ

του ίατροϋ κ. Φαραντάτου στην «Εταιρίαν των φίλων του Λαού», περί της καταπληκτικής διαδόσεως των μεταδοτικών νοσημάτων και περί του τρόπου της εξ αυτών προφύλαξεως, δεν ήτο από τās συνήθεις διαλέξεις αι όποιαί γίνονται μόνον και μόνον για να προκαλέσουν τά συγκαρητήρια των φίλων, τά χειροκροτήματα του άκροατηρίου και δύο τρεις εφήμευς γραμμαίς στας έφημερίδας περί τού ήτορος.

Ητο διαλέξις με ούσίαν, ήτο μάθημα κοινωνικόν πρώτης τάξεως ήτο ή πρώτη και ή τρανώτερα άπόδειξις ότι και οι Έλληνες ίατροι ήρχισαν να έννοουσιν τήν άποστολήν των ή όποια δεν περιορίζεται μόνον στην κατά τό μάλλον και ήττον εϊδυνείδωτον θεραπειάν των ασθενείων, άλλ' ιδίως στην άπ' αυτών προφύλαξιν.

Τό παράδειγμα του κ. Φαραντάτου εύχόμεθα να τό μιμηθούν και άλλοι. Ηλίην των μεταδοτικών νοσημάτων, υπάρχουν και τόσα άλλα πράγματα άκόμη για τά όποια δεν άπεφάσισαν και δεν άποφασίζουν να μάς όμιλήσουν οι κ. κ. Ειδικοί.

ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ

τό κόκκλω έρρίφθη και πάλιν στους γυυγίζοντες σκύλους τού κόμματος.

- Μη παραπονείσθε! Στά έπτκ βιλκέτια—όχτε πιέτε, μωρ' άδέρφικ!—θά προστεθή και υγδών διά τās άνήγας τās συκοινωνίας... του κόμματος! Έπομονή λοιπόν, έτσι δεν άντικρίσκατε άκόμη τό ήλικρον φως τού Κεντρικού ταμείου, όσοι δεν είδατε έκνομιοποιούμενους τους ελλαβείς, σας πόθους, όσοι δεν έπροφύλασκατε να στέφετε με θύρους τους ύπερ των θεσειών άγώνας σας! Τό νομοσχέδιον τού Ογδού είνε έταίμον, τό νομοσχέδιον τού Ογδού θά ύποβληθή στη Βουλή, τό νομοσχέδιον τού Ογδού θά ψηφισθή!...

Τά λέγει ό κ. Δηλιγιάννης αυτά: Μάλιστ! Αλλά τά είπικν, ίδια και άπαράλλακτα, και οι άξιώσιμοι προκάτοχοί του, άλλα θά τά πουν και οι διάδοχοί του.

Και τό Ογδοον; — Α, τό Ογδοον θά μένη πάντοτε όνειρον κοινοβουλευτικής νυκτός, άπό ή πραγματοποίησης του θά γενώση τήν άνάγκην τού Έννάτου και τέτοιον πολυέλεικν, παρακκλωμεν, δεν τήν επιτρέπει ό Έλεγχος!

ΜΙΑΝ ΣΤΗΛΗΝ

υπό τόν τίτλον: « Η κοινή γνώμη », θά παραχωρήση ό «Νουμής» δωρεάν στους άναγνώστας του. Η στήλη αύτή θά είνε κτήμα τους. Δηλαδή θά ήμπορουν να δημοσιεύουσι εις αύτήν παρατηρήσεις επί πολιτικόν, κοινωνικόν και φιλολογικόν ζητημάτων της ήμέρας, ένυπογράφως ή και άνωνώμως, επαινούντες τάξια έπκινου και κτακρινόν. ες τά κατ' ήν κρίσιν των

κατακρίσεως άξια. Γνώμης και σκέψεις και άνακρινώσις κάθε είδους. Παράπονα κατ'ών άρχών και ύποδείξεις παρανομιών. Τέλος έ,τι θέλουσι ή ό,τι νομίζουσι πως ήμπορει να δημοσιευθή.

Με αυτών τόν τρόπον ό «Νουμής» θάποκτήση συνεργάτας όλους τούς άναγνώστας του, υπό τόν άπκραιτήτον όμως έρον πάντοτε της συντομίας, της εύκομίας και της τελείας άποφυγής των προσωπικόν.

Τό βήμα της «Κοινής γνώμης» θά στηθή στό άμέσως επόμενον φύλλον.

ΕΠΕΣΚΕΦΘΗ

τίν πόλιν μας, ύπως έγγραφεν εσχύτως τό «Ν. Αστυσ», ένκς Αμερικνός έκκτομμυριούχος, ό όποίος περιέρχετα τόν κόσμον συλλέγων σπάνια και δυσέρετα βιβλία διά μίαν Αμερικανικωτάτην βιβλιοθήκην που ίδρυσε στην πκτριδα του, προς αύτόν άποκλειστικώς τόν σκοπόν.

Εδώ, λέγουσι, ήλθε για να θυμάση μόνον τόν σύρκανόν μας και τās άρχιούτητας, άροϋ δεν θά βρῆ ν' άγοράση από τή βιβλίαν που ζητεί. Αυτό δεν είνε καθόλου σωστό. Αν υπάρχουν βιβλία κταλλάκην να έξυπηρετήσου τήν μονομανίαν τού Αμερικνυ έπισκέπτου μας, τά βιβλία αυτα μόνον εδω ύπάρχουν άπό στόν τόπον μας όλα τά βιβλία, τά έχοντα κταποικιν άξίζην, κατέστησαν πρό πολλού και καθίστανται όλοένα σπάνια και δυσέρετα, όχι διότι έξαντλούνται, άλλ' διότι κταδικάζονται, μόλις έκδοθούν, εις ισόβια δεσμά μέσα στα άνήλικα ύπόγεια των βιβλιοπωλείων.

Τήν σκληροτάτην αυτήν άπόφασιν τήν έκίδουσι, ως γνωστόν, τά περίσημα διδακτικά βιβλία, τά προστατευόμενα κατ' της Πολιτείας, διά της χρυσούρου και βιλκντισόρου άναγκαστικής κυκλοφορίας των.

ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

που δημοσιεύει επί άρκετάς ήμέρας τώρα ή « Ακρόπολις» δεν ήμπορουμε να μη θεωρήσωμεν πως είνε και επιτυχής και ήληθινή, ή επικαιροτάτη κωμωδία.

Αλλά γιατί κτα γε ή « Ακρόπολις» άναφέρει μόνον τους δύο συγγραφείς της, τους κ. κ. Ζαϊμάκ και Θεοκού; Νά έλησμώνησε τόν τρίτον, τόν κ. Δηλιγιάννη, ή να τόν παραλείψη εκ προθέσεως;

« ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ » ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Έκδεδόμενον έν Αθήναις

Διευθυντής: Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεία: οδός Πινακωτών 22 Α.

Είκόνας έξόχων καλλιτεχνικών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Αγαπητή μου Αιμιλία,

Έρχομαι διά της σημερινής έπιστολής μου να σου διηγηθώ μίαν παράδοξον ιστορίαν ήτις μου συμβαίνει.

Έν είδύλλιον τόσον καινοφανές, τόσον ποιητικόν, τόσον άσυμβίβαστον, ώστε και σύ ή ίδια θα όμολογήσης ότι ούτε εις κανέν μυθιστόρημα τό άνέγνωσες μέχρι τοϋδε, ούτε τό έφαντάσθης ποτέ.

Θά ένθυμείσαι βεβαίως ότι σου έλεγα διά τόν τρόπον όστις με καταλαμβάνει επί τή ιδέα προσεχούς συνοικεσίου μεθ' ενός των γνωστών μας αυτών, όστινες με περιστοιγίζουν και με έκτιμούν ίσως μόνον διά τού ποσού της προικός μου.

Ω! είνε φοβερόν φάσμα αυτό της χρηματολογίας τό όποιον καταδιώκει πάντοτε τās πλουσίας νέας.

Δεν γνωρίζουν ποτέ έάν έκείνος όστις φαίνεται: έτι τās άγαπή και όστις προσρίζεται ως σύζυγός των, ή γάμπατι σκέπτεται αυτάς ή τό χρημά των.

Έπανερχομαι λοιπόν εις τήν ιστορίαν τήν όποίαν σου ύπεσγέθην πρόσέξ την και γράψε μου τās έντυπώσεις σου.

Δε γνωρίζουν ποτέ έάν έκείνος όστις φαίνεται ότι τās αγαπή και όστις προσρίζεται ως σύζυγός των, πράγματι σκέπτεται αυτάς ή τό χρημα των.

Έπανερχομαι μόνον εις τήν ιστορίαν τήν όποίαν σου ύπεσγέθην, πρόσέξ την και γράψε μου τās έντυπώσεις σου.

Ητο έν γλυκό και θερμόν απόγευμα και ή μαμα ήφαίνετο εύδιάθετος να εξέλωμεν εις περίπατον.

Είξέρεις ότι τώρα αισθάνεται τόν έαυτον της πολύ καλά. Φέρουν λοιπόν τό όχημα και διευθυνόμεθα προς τόν κήπον Δεσσαί. (Ακολουθεί)

ΕΙΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

G. D'ANNUNZIO
ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΦΟΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐθνικὸν τὸ ἔχει βραβύσει τὸ ἡμερολόγιόν του ὁ κ. Σκόκος, καὶ ὅμως ὁ τίτλος τοῦ τακτικῆς, δὲν τοῦ εἶνε καθόλου βραβύ. Εξουλίστε τὸν ἐφετεινὸν τόμον του καὶ θὰ μὲς δικιωσάτε. Ὅλοι οἱ πνευματικῶς ἐργαζόμενοι, ἔλοι οἱ μοχθῶντες ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου μας, ἔλοι οἱ προσφέροντες καὶ ἐπὶ τέλος — πολὺ ἢ ὀλίγον, ἀδιάφορον — ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀνάγκης των πρὸς τὸ ἔθνος, ἔχουν συναντηθῆ μέτα εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας καὶ περιόμφους σελίδας του.

Ὁ κ. Σκόκος ζερεὶ ἀπὸ ποίους νὰ ζητήσῃ τὴν ὄλην τοῦ ἡμερολογίου καὶ ζερεὶ τί νὰ τοῦς ζητήσῃ. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἡμερολόγιόν του, χρόνον μετὰ χρόνον, γίνεται τελειότερον, τὸ δὲ ἐφετεινὸν ἡμπορεὶ κανεὶς, τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως κρίνων, νὰ τὸ ἀνακηρύξῃ καθολοκληρίαν τέλειον.

Ἀπόδειξις ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ποικιλία τῶν περιεχομένων του. Μὲς μελέτη ἐπιστημονικὴ καὶ χουμοριστικωτάτη τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ κ. Α. Π. Ἀραβαντινοῦ, «Ὁ ἱατρός κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μελιέρου» — ἡ Πειθαμένη Παναγία τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀγγ. Τανάρου — «Τὴ Ρόδον» τοῦ κ. Ἰππ. Καραβίτη — «Μία ἀσπρη ψυχή» τῆς λογιᾶς κ. Ἐλένης Πολιτάκη — Μία κωμῶδις τοῦ κ. Λάσκου — Ὁ Τρακοσάρης τοῦ κ. Πύλου Νιρβάνη — Ἡ Εἰρωνεία τοῦ κ. Ἐμμ. Λυκούδη. — Ἐνα διήγημα τοῦ κ. Π. Ἀζιώτη καὶ τόσα ἄλλα ἐπίσης ἐκλεκτὰ κ' ἐνδιαφέροντα, πεζὰ καὶ ἔμμετρα, ἀναγνωσμάτα, ἀποτελοῦν ἀψευδῆ μαρτυρίαν ὅτι διὰ τὸ ἐφετεινὸν του ἡμερολογίου ὁ κ. Σκόκος, εἰργάσθη εὐσυνειδήτως καὶ ... Σατακνωτάτα, ἀρῶν καὶ ὁ ἴδιος, ὑπὸ τὸ φιλολογικὸν του ψευδώνυμον Σατανᾶς, ἔχει σκορπίσει εἰς αὐτὸ περισσύτερα ἀπὸ δέκα πεζὰ καὶ ἔμμετρα μεθυραφήματα.

Ὡς Σατανᾶς θὰ παρουσιάζεται καὶ στοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Νουμά» κάθε λίγος καὶ λιγάκι ὁ κ. Σκόκος, ὑποσχεθεὶς εὐγενῶς τὴν τακτικὴν συνεργασίαν του.

Ὁ Βιβλιοφάγος

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ



ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ! ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΜΕΧΡΙ ΒΑΘΥΤΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Ἐξασφαλίσαι τὰ μαλλιά σου!

Τὸ μυστικὸν τὸ ἀνεκίλυψαν μετὰ τὸ θαυματουργὸν «Σωζότριχον»

ΣΩΖΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΑΠΟΡΗΚΗ ΣΩΖΟΤΡΙΧΟΥ ΚΑΙ ΒΑΛΙΝΟ ΚΟΥΡΑΝ

ΑΝΘΩΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ἌΣΤΥ ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ

νθη — φυτὰ — σπόροι

ἀληθινὸς παράδεισος

ΡΙΘ. 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

Ἐνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργαστάσιον γυναικείων καπέλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη πτερῶν ὑπάρχει — τὸ κατάστημα τοῦ κ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΥΛΙΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ.
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ

38 ΟΔΟΣ ΜΗΤ-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΡΟΠΟΛΕΩΣ 38

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΠΤΑΣ
ΕΤΟΙΜΩΝ
ΕΚΤΥΜΑΤΩΝ

Στὰ γυναικεῖα καπέλλα

Τεμάτια συγκαταβατικά

Γούστο Παρισινὸ

Εἰδικότης

ΛΙΔΑ

ΨΑΛ-18

ΛΙΟΠΗ

ΚΑΑ-

Ὁδὸς Εὐ-
αγγελιστρίας 18

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΤΕΡΑ

ΤΑ ΕΥΘΕΝΟΤΕΡΑ

Ὡς Ἀποτέδες, ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΤΕΡΑ

ΚΑΠΕΛΛΑ

ΒΙΣ ΤΟΥ Γ. ΒΛΑΝΤΗ

12 — Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας — 12

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

4-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-4 Ν. ΒΛΑΧΟΥΤΣΗ

Ἐπιδικετήρια ὀργανισμῶς. — Σφραγίδες ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μετάλλου — Ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς γραφὴν καὶ πρὸς

ΕΞΩΡΑΓΙΣΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Ψιλικὰ νεωτερισμοί, χίλια δὴ πρῆγματα.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐμπορος

9. — Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας — 9

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,"

Παρά τὸν ναὸν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως. Οἰκιακὴ κουζίνα. — Καθηθηριότης. — Φτηνία. — Ρετσινάτο θαυμασίον.

— ΑΪ ΛΑΪΦ —

ΓΡ. Α. ΣΑΓΡΕΔΟΥ & ΓΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐμποροραπτῶν

Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Βόσσης. Ἀθήναι.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Αἰόλου 172

ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ε. ΤΡΑΠΕΖΑ

Αἰ. ΑἰΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Β.ΒΑΙΑ ΕΚΚΑΝΑΣΙΑΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-Β.ΒΑΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

ΤΥΠΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΩΣΤΗ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΟΥ ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΟΥΛΗΣ